

Men dersom det er Tilfældet, er Sagsføreren strafbar. Efter den Fortolkning, som den høitærede Justitsminister har givet af disse Punkter, har Dommeren da Grund til at sige: Nuvel, saa begynde vi at indlede Underjøgelse mod Sagsføreren, saa anlægge vi ogsaa Justitslag mod ham, og Følgen af Bestemmelsen, som den staaar i Lovbudet, bliver altsaa den, at, naar en Sagsfører ikke vil udsætte sig for paa saadan Maade at faae Ubegageligheder, og maaste Sagen vendt imod sig selv, maa han være betænkt paa at sige til den Tiltalte, for hvem han er beskiftet, og som henvender sig til ham: Jeg kan ikke have Noget med Dig at gjøre; dersom jeg indlader mig med Dig, hører paa dine Klager, forebringer dem, kan det føre til, at jeg paadrager mig selv Ubegageligheder; jeg kan selv blive indviklet i en saadan Justitslag, og det holder jeg ikke af, derfor vil jeg ikke være noget Organ for, hvad Du har at fremsøre. Og om Sagsføreren just ikke siger det, tænker han dog maaste: Det er ikke værd, jeg indlader mig for dybt med ham, og svarer saa den Tiltalte med nogle venlige Ord, uden i Virkeligheden at indlade sig med ham, og det bliver det Samme. Hvad er altsaa Følgen af denne Bestemmelse? Det er ligefrem den, at den Tiltalte bliver berøvet den Hjælp, den Støtte og den Trøst, som han skulde have hos sin Sagsfører, der var naturligt stillet til at yde ham Alt i denne Retning. Den Tiltalte bliver saaledes i mange Tilfælde ladt i Stikken; i det Mindste er det ikke enhver Sagsfører, der vil sætte sig ubover Risikoen ved at hjælpe ham, fordi han ved at gjøre det og vende sig mod Dommeren, udsætter sig for, at Dommeren vender sig mod ham igjen, og paa Grund af den Tiltaltes Forflaringer reiser Sag mod Sagsføreren selv. Nu er der vel i Landstinget kommet en anden Bestemmelse ind i Lovforslagets § 3, og den siger, at Sagsføreren maa gjerne tage Betaling af Parten, naar han ikke nedlægger Paastand paa Salær; men det gjør efter min Opfattelse Forholdet næsten endnu værre for den Tiltalte, den Sigtede er jo saa saaledes stillet, at henvender han sig til sin beskiftede Sagsfører, maa han vide, at denne ikke kan indlade sig med ham, undtagen han bringer Pengene med og siger til Sagsføreren: Du kan godt indlade Dig med mig, jeg betaler strax saa Meget, at Du kan frasælde Paastand om Salær. Det er affkurat det Omvendte; saa bliver jo netop den Part, som vil henvende sig til den beskiftede Sagsfører og søge Bistand hos ham, nødt til at berede sig paa, enten at betale strax eller stille en betryggende Sikkerhed for at ville betale saa Meget, at Sagsføreren kan lade være med at nedlægge Paastand om Salær, thi kun saa har han efter Lovforslaget Lov til at modtage det ham tilbudte Salær. Jeg siger altsaa, hvorledes jeg end ser paa dette, ser jeg ikke Andet, end at det berører den Tiltalte den Afgang, som han nu har til hos

sin beskiftede Sagsfører at kunne søge Raad, Trøst og Hjælp; at kunne søge det Organ, som vil og som skal fremsøre de Klager, han har, og som han tror bør fremsøres, naturligvis kun paa en sømmelig Maade. Den meget ærede Justitsminister har udtalt i Landstinget paa det Sted, jeg nævnte før, at han troede, den foreslaaede Bestemmelse var i Befolkningens Interesse. Jeg troer at have viist det Modsatte. Han taler om den fattige Del af Befolkningen. Sa, det bliver jo netop, som jeg har udsiglet, den fattige Del af Befolkningen, den Del, som ikke kan betale, som bliver stillet. Thi dem maa en Sagsfører, naar § 3 vedtages, have stor Betænselighed ved at indlade sig med af de Grunde, jeg har nævnt, for sin egen Sikkerheds Skyld. Men forresten vil jeg dog sige, at udenfor dem, der stjele af Nød, tror jeg ikke, at man kan sige, at det fortrinnsvis er den fattige Del af Befolkningen, hvem kriminelle Sager ramme. Det er i det Mindste ikke Tilfældet efter min Erfaring. De, der begaa Vefersfalt og deslige, høre ikke til de saakaldte Fattige; de egentlige Forbrydere udenfor dem, der begaas af Nød og Trang, foresalde i ganske andre Sag af Befolkningen end dem, der egentlig kan kaldes den fattige Del; jeg tror altsaa, at Humanitetsfølelse, der hentes fra saadanne Betragtninger, paa ingen Maade er paa sin Plads. Man maa jo ogsaa sige, i det Mindste saa vidt jeg veed, at disse Bestemmelser i § 3 skyldes ene og alene den ærede Justitsministers Initiativ. Jeg har naturligvis berøvet for Die, at, hvad den høitærede Justitsminister forelægger og fører Ordet for her, kan ingen Andre end han bære Ansvar for. Jeg vil tilføje, at, saa forunderlige og mislykkede, som efter min Opfattelse disse Bestemmelser ere, maa dette siges at gjælde endnu mere, som mig vitterligt Ingen endnu i den Retning har hørt den allemindste Klage, end ikke i den Sag fra August 1877, som maaste En og Anden kunde være tilbøielig til at sætte i en vis Kausalforbindelse med det paagjældende Forslag. Jeg ventner heller ikke i den Henseende nogen Modsigelse fra den høitærede Justitsminister; men man kan ikke bortse derfra. Det er ikke min Hensigt i det Mindste ikke, naar jeg ikke yderligere bliver foranlediget dertil, at komme ind paa en politisk Diskussion med den høitærede Justitsminister; men saa ganske at se bort fra det Grundlag, hvorpaa den nuværende Regjering staaar, tror jeg dog ikke, man kan i denne Sag. Det lader sig ikke negte, at, dersom den Bestemmelse gik igennem, som er foreslaaet i § 3, og da navnlig med den Tilsgning, at man med Justitsministeriets Tilladelse kan modtage saadant Salær, og saa er Alting godt, vilde Justitsministeriet eller den til enhver Tid værende Justitsminister ganske godt faae Haand i Hænde med Sagsførerne. Jeg vil strax tilføje den Bemærkning, at jeg paa ingen Maade vil under-